

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 8 (359)
2020. gada
26. aprīlis

AGLONAS DIEVNAMAM KĀ BAZILIKAI - 40

1980. gada 28. aprīlī ar apustulisko vēstuli *Honorari, et Praedicari* sv. Jānis Pāvils II pievienoja Aglonas Dievmātes dievnamu baziliku kārtai.

Ar prieku un pateicību vēršamies pie Dieva šajā tik vēsturiski un ticības ziņā bagātajā svētvietā. Regulāri tur dodamies kā bērni satikt mūsu garīgo Māti un atzīt, ka visi esam brāļi un māsas. Šī svētvietā uztur dzīvu Dieva uzticīgās tautas atmiņu, kad tā savās vajadzībās meklē dzīvā ūdens avotu, kas atjauno mūsu cerību. Tur ir svinību vieta, lūgšanu vieta, pārdomu vieta, ne reti arī asaru vieta.

Nākam pie mūsu Mātes, lai viņa mūs uzlūkotu, ar šo skatu tuvinātu mūs Jēzum, kas ir ceļš patiesība un dzīvība (Jņ 14: 6).

* * *

**Sakarā ar vīrusa izplatīšanos un
ārkārtējo situāciju Latvijā
aicinām dievkalpojumos dievnāmā
nepiedalīties, bet tiem sekot
pa Radio Marija vai
www.youtube.com tiešraidē
Jekaba Katedrale Live Stream**

Galilejas Kānās Marija iestājās tā, ka Jēzus veica pirmo brīnumu. Aglonā Marija uzrauga mūs, iestājas mūsu labā kā māte, lai mēs nezaudētu tuvākmīlestību, nepadotos šķeltniecībai un kopības mazināšanai, lai dzīvotu mierā un saskaņā. Pagātnē bijušas daudzas bēdīgas un

sāpīgas situācijas, kuras nav jāaizmirst, nedz jānoliedz, tomēr lai tās nav par šķērslī kopīgai sadzīvei kā brāļiem un māsām Kristū.

Pie Aglonas Dievmātes gleznas esošās pateicības zīmes liecina, ka Marija var bēdas un sāpes izvērst priekā un gaviļēs.

Svinot Aglonas bazilikas jubileju, uzmunināsim prieku un pateicību par šo Latvijas svētvietu, kur ticīgo paaudzes sanākušas, lai piedzīvotu izlīgšanu un saņemtu bagātīgas Dieva žēlastības.

Iesim pie jaunavas Marijas, Aglonas Dievmātes un viņa mūs stiprinās ikdienas ceļā, tuvinās savam Dēlam un nemitīgi mums palīdzēs! Lai Viņa kā Māras zemes karaliene aizlūdz par mums šajā grūtajā laikā!

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 26. aprīlis.

Lieldienu 3. svētdiena.

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"

11.00 Galvenā Svētā Mise par

+Osvaldu, Oļģertu Bīriņu

15.00 Svētā Mise bērniem par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par Leonu Briedi

Pirmdiena, 27. aprīlis

8.00 Svētā Mise par + Laimoni Betleru

Otrdiena, 28. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Žanetu un Santu

Freimanēm

Trešdiena, 29. aprīlis. Sv. Katrīna no Sjēnas, Jaunava, Baznīcas doktore un Eiropas aizbildne. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Emīliju, +Arvīdu,

+Artūru Lazdāniem

Ceturtdiena, 30. aprīlis.

8.00 Svētā Mise par +Agati, +Jāni un

+Albertu Vuškāniem

**Uzsākas dievkalpojumi
Jaunavas Marijas godam**

Piektdiena, 1. maijs.

Jēzus Sirds godināšana

Sv. Jāzeps strādnieks.

8.00 Sv. Mise par Milaševiču dzimtas

sakņu dziedināšanu; Jēzus Sirds

dievkalpojums un Jaunavas Marijas

litānija

Sestdiena, 2. maijs.

Jaunavas Marijas godināšana.

Sv. Atanāzijs, bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Ivano Sonato

un Dieva mieru un aizsardzību

Annai un Andream; Jaunavas

Marijas litānija un veltīšanās

lūgšana

Svētdiena, 3. maijs. Lieldienu 4. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana. Vissv. Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Svētā Mise par +Jāni

Vītolu un Žoglu un Vītolu ģimenēm

Jēzus Sirds dievkalpojums.

15.00 Svētā Mise bērniem par +Kalvi

Kalvānu

18.00 Jaunavas Marijas litānija

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 4. maijs. Valsts svētki.

8.00 Sv. Mise par Agri Dunduri –

veselību pēc operācijas un Jaunavas

Marijas litānija

Otrdiena, 5. maijs.

8.00 Sv. Mise par +Antonu, +Broņislavu

un +Valentīnu; Jaunavas Marijas litānija

Trešdiena, 6. maijs.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri un Regīnu

Čeveriem un Jaunavas Marijas litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Ceturtdiena, 7. maijs.

8.00 Sv. Mise par +Barboru un +Vincentu Skaru un Jaunavas Marijas litānija

Piektdiena, 8. maijs.

8.00 Sv. Mise par Raitu Ugaru – brīvību no atkarībām un veselību; Jaunavas Marijas litānija

Sestdiena, 9. maijs.

8.00 Sv. Mise gandarīšanas nodomā Dievam un Jaunavas Marijas litānija

Svētdiena, 10. maijs.**Lieldienu 5. Svētdiena.**

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"
11.00 Galvenā Svētā Mise par Andas Ozoliņas ģimeni
13.15 Svētdienas skola
15.00 Svētā Mise par Anitu Jansoni
18.00 Jaunavas Marijas litānija
18.30 Svētā Mise par draudzi

Sv. Katrīna no Sjēnas

Svinot 40 gadus sv. Jāņa Pāvila II apustuliskajai vēstulei *Amantissima Providentia*, kas izdota 1980. gada 29. aprīlī, piedāvājam dokumenta noslēdzošo daļu.

Sv. Katrīna vairākos etapos diktēja grāmatu, kuru parasti sauc par *Dialogu ar Dievišķo apredzību* vai *Par Dievišķo mācību*, kurā viņas dvēsele ekstātiskā sarunā ar Kungu, pārstāsta mūžīgās Patiesības teikto, atbildot uz viņas jautājumiem par Baznīcas labumu un tās bērniem un visu pasauli. Šo grāmatu raksturo pravietisks tonis, domas līdzsvars un izpausmes skaidrība. Tā skar viscēlākos mūsu reliģijas noslēpumus un visgrūtākās askētisma un misticisma problēmas. Viņas modrā un lūdzošā doma domāta brāļiem pasaulē, kurus viņa redz nokļīstam pa

grēka ceļiem un kurus cenšas rosināt no nāvīgās apātijas; ar delikātu psiholoģisku ieskatu viņa izgaismo ceļu uz pilnību, izceļot cilvēka pacelšanos, kad tas, sekojot paklausīgajam Kristum, atrod drošu ceļu uz Vissv. Trīsvienību. Perspektīvu plašums, precizitāte pieredzes analīzē, kā arī tēlu un jēdzienu greznība dara šo darbu par vienu no dārgumiem itāļu reliģiskajā literatūrā.

Visbeidzot, pastāv arī *Lūgšanas*, kas apkopotas no viņas lūpām pēdējos dzīves gados, kad šī svētā tiešā sarunā ar Kungu izlēja savu dvēseli un raizes. Tās ir īstas improvizācijas, kas spontāni paceļas no prāta, kas iekļauts dievišķā gaismā, un no sirds bēdās cilvēciskā posta dēļ, bez banāliem izteikumiem vai lūgumiem, bet ar dedzīgu un pašāvēģu toni, un arī izteicieniem, kas bieži ir pārdroši, bet pilnīgi ortodoksi.

Šai patiesības un mīlestības skolotājai viziteiksmīgākais un visbagātākais tēls ir tilts, simboliska struktūra, kas kodolīgā un delikāti psiholoģiskā analīzē apraksta cilvēka ceļu, paceļoties no grēka uz pilnības kalngalu. To raksturo kristoloģisks uzsvars, uz kura balstās visa struktūra. Šis tilts taču ir Jēzus Kristus gan

kā uz krusta paceltās miesas atveids, gan kā viņa mācība, kā arī viņa žēlastība.

Pāri nepārejamam bezdibenim, kuru pavēris grēks un nostiprinājusi pasaulīgās korupcijas virpuļojošā straume, tika uzņemts tilts, lai vienotu no jauna zemi ar debesīm, kad iemiesojās Dieva Dēls vienoja sevī dievišķo dabu ar cilvēcisko dabu. Tas ir vienīgais ceļš tiem, kas patiesi vēlas sasniegt mūžīgo dzīvi. Katrs cilvēks, sekojot Kristus žēlastības pievilcībai (Jņ 12: 32 - Es pievilksu pie sevis visus), pamazām atbrīvojās no grēka, no nepilnīgām un verdziskām bailēm un no lepības, gan fiziskās, gan garīgās, līdz tam novērstas visas nepilnības.

Vienlaikus uzsācies gājiens augšup, kas pilnībā ir mīlestības atklāšanās. Katrīna uzskata, ka pilnība pastāv mīlestības tikumā. Uz Kristus - Tiltu viņa iezīmē trīs etapus (kurus nosauc par „trepēm”) garīgajā augšupejā, kas norāda gan uz trim dvēseles spēkiem, kurus uz augšu virza mīlestība, gan trīs pakāpeniskos gara stāvokļus: nepilnīgo, pilnīgo, absolūti pilnīgo.

Tātad, pastāv tilts - trepes ar pirmo etapu, kas ir verga mīlestība, otrais, kas ir drauga mīlestība, trešais, kas ir dēla mīlestība. Šis trīsveida sadalījums nav tīri shematisks un tradicionāls, bet to didaktiski pavada konkrēti komentāri, kurus raksturo vertikālas evolūcijas pakāpes un zemāko etapu pārvarēšanas ceļš, līdz ar psiholoģisku precizitāti, balstoties uz garīgas pieredzes novērojumu.

Tomēr, garīgs progress neaprobežojas ar personīgu sfēru. Sv. Katrīna pārāk apzinās citu cilvēku eksistenci un to, cik svarīgs tuvākais; un viņa ļoti uzsver to, ka mīlestība uz tuvāko un mīlestība uz Dievu nav dalīti. Pārsteidzošu apgalvojumu viņa izsaka Jēzus vārdiem: „Es tev saku, ka tikums iegūstams tikai caur tuvāko un visiem tā trūkumiem.”

Katrīna uzskata, ka mīlestības un žēlastības kopības dēļ mūsu tuvākais vienmēr iesaistīts labajā un ļaunajā ko darām. Bet viņas doma iet vēl tālāk: mūsu tuvākais ir visizcilākais „līdzeklis” priekš mīlestības darbībā, vieta, kur vispirms, ja ne vienīgi, nepieciešami tiek praktizēts katrs tikums.

Mūžīgais Tēvs saka: dvēsele „mani patiesi mīlot, kalpo savam tuvākam... un tādā mērā, kādā dvēsele mani mīl, tā viņa mīl tuvāko, jo mīlestība uz viņu izplūst no manis. Šis ir tas līdzeklis, ko esmu licis tevī, lai tu praktizētu un pārbaudītu tikumu sevī, tā ka nespējot man kalpot, tev jākalpo savam tuvākam.”

Šis neskaitāmas reizes atkārtotais princips dara tuvāko par vietu, kurā tiek īstenota, pārbaudīta un izmērīta brāliska mīlestība, pacietība un sociāla taisnība. Uzsvars uz solidaritātes principu arī kalpo, lai norādītu dziļo pamatu cilvēku brālībai, kuru mācīja Kristus. Cilvēki dzīvo pēc šīs realitātes: katrs ir it kā papildinājums otram. Universālajā Baznīcā pastāv solidaritāte starp vienu sektoru un otru. To simbolizē alegorija par trim vīna dārzkiem: savējo, sava tuvākā un vispārējo, Dieva tautas [vīna dārzu]. Tieši vispārējā vīna

dārzā tiek iesēts viens patiess vīna koks - Jēzus Kristus, ar kuru jāapvienojas visiem pārējiem, lai no tā saņemtu dzīvību. Galvenais darbinieks tajā ir pāvests; no viņa paklausībā atkarīgi visi citi strādnieki, jo viņš „tur rokās pazemīgā Jēra asins atslēgas” (sal. 305., 309. un 339. vēstules).

Sv. Katrīna bija kā Baznīcas sargeņģelis Romas pavesta labā. Viņa tiešām turpināja labvēlīgi ietekmēt Baznīcu gan ar spožiem tikumības piemēriem, gan apbrīnojamiem rakstiem.

Pijs XII 1939. gada 18. jūnijā pasludināja sv. Francisku no Asīzes un sv. Katrīnu no Sjēnas par galvenajiem Itālijas aizbildņiem; Pāvils VI 1969. gada 30. aprīlī teica: „Sv. Katrīna mīlēja Baznīcu tās divējādā aspektā: mistisko, garīgo, neredzamo, būtisko, kas vienota ar Kristu Pestītāju viņa godībā, kas nemitējas izliet savas asinis pār pasauli caur Baznīcu; tāpat, cilvēcisko, vēsturisko, institucionālo, konkrēto, bet nekad neatdalīto no dievišķā.” Ņemot vērā sv. Katrīnas askētiskās un mistiskās mācības nemainīgo vērtību, Pāvils VI izcēla viņas pārcilvēcīgo gudrību, izsludinot viņu par Baznīcas mācītāju 1970. gada 4. oktobrī. Jānis Pāvils II 1999. gada 1. oktobrī izsludināja sv. Katrīnu par Eiropas aizbildni.

Sv. Katrīnas no Sjēnas dzīve bija tik apbrīnojami aktīva un auglīga valstij un Baznīcai, jo tā bija paklausīga Sv. Gara „instinktam” un to vadīja Baznīcas Maģistērijs. Lai viņas piemērs izraisītu daudzās dvēselēs dziļāku apbrīnu un vēlmi atdarināt viņas varoniskos tikumus. Šādi būs vēl viens apliecinājums, ka viņas nāve patiešām bija un joprojām ir „dārga Kunga acīs”, tāpat kā „viņa svēto nāve” (Ps 116: 15).

Dzīvības apustulim tēvam Paulam Marksam - 100

Dzimis 1920. gada 8. maijā ASV Minesotas štātā. Kā sv. Benedikta ordeņa loceklis ordinēts par priesteri 1947. gadā, ieguvis doktorātu socioloģijā no Amerikas katoļu

universitātes, pasniedzējs sv. Jāņa Universitātē Minesotā, kur 1972. gadā dibināja Cilvēka Dzīvības centru, 1981. gadā dibināja

Starptautisko Cilvēka Dzīvības centru – Human Life International (HLI) netālu no Vašingtonas.

Par cilvēka dzīvības jautājumiem sācis rakstīt kopš 1967. gada, kopumā vairāk, kā piecpadsmit grāmatas un daudzus rakstus. Pievērsās ģimenes dabiskās plānošanas, aborta un eitanāzijas tēmām, veicināja dzīvības kultūru, dibināja kustības „Par dzīvību”, apmeklējot ap 90 valstīm šī mērķa labā.

Mainoties politiskajai situācijai Austrumeiropā, 1991. gadā apmeklēja Viļņu, Kauņu un Grodņu, tikās ar garīdzniekiem un laju aktīvistiem. Diemžēl Latviju nav apmeklējis, un sākumā attiecības ar katoļiem mūsu zemē neizveidojās. 1997. gadā HLI centru apmeklēja Amerikas latviete Anna Kancāne un pr. Pauls, kuri Latvijas karodziņu ierindoja daudzu pārējo valstu vidū (skatīt foto). 1999. gadā pēc statūtu

izstrādes oficiāli izveidojās katoļu kustība „Par dzīvību” Latvijā.

Tēvs Markss dzima mūžībai 2010. gada 20. martā. Šajā pasaulē viņš nāca desmit dienas pirms sv. Jāņa Pāvila II, kas viņu nosaucis par „Dzīvības apustuli”, norādot, ka viņš veic svarīgāko darbu virs zemes.

Svinot viņa jubileju, novērtēsim cilvēka dzīvības vērtību. 2002. gada 31. janvārī saeima pieņēma un 19. februārī prezidente izsludināja „Seksuālās un reproduktīvās veselības likumu”, kas legalizē abortus. Kustība „Par dzīvību” seko starptautiskai praksei atgādināt cilvēka dzīvības nozīmi, iestājoties arī par izmaiņām likumdošanā.

Šogad 24. janvārī prezidents

Donalds Tramps pirmo reizi personīgi uzstājās ikgadējā gājienā par dzīvību, sakot sekojošus vārdus:

„Redzot zīdaiņa atveidu mātes klēpī, uztveram Dieva radības majestāti... Katra dzīvība nes mīlestību šajā pasaulē. Katrs bērns nes prieku ģimenei. Katru cilvēku ir vērts aizsargāt. Katra cilvēka dvēsele ir dievišķa un katra – dzimusi un nedzimusi – cilvēka dzīvība ir radīta pēc Visvarenā Dieva svētā attēla.”

Pašlaik sabiedrībā atrodas vareni spēki, kas apdraud cilvēka dzīvību. Eitanāziju, nogalināšanu žēlsirdības vārdā šķietami uz cilvēciskās simpātijas pamata kā atzīstamu aizvien vairāk stāda priekšā sabiedrībā pazīstami ļaudis un, protams, ne tikai viņi.

Baznīca nevar klusēt par abortiem, kas jau gadu desmitiem ir pieļauti Latvijā. Nav noliedzams, ka katrai grūtniecei

nepieciešams atbalsts, kas būtu jāveicina. Tomēr Baznīca nevar klusēt arī tad, kad vienkārša, godīga diskusija par pašreizējo abortu situāciju tiek noraidīta kā uztraucoša iejaukšanās ar tabu.

Baznīca sagaida palīdzību no politiķiem un sabiedriskās domas veidotājiem, kuri pieņem morālos principus, pat kristīgās ticības motīvus, lai atradumi embrioloģiskā un psiholoģiskā darbā, saistībā ar grūtniecību un abortu, aizvien vairāk ietekmētu praktiskos, personīgos lēmumus. Atkal būtu jāpārskata abortu likums un tā īstenošana, cenšoties aizsargāt dzīvību un mazinot uzskatus, ka aborts ir nesvarīga lieta, salīdzinot ar ekonomiskām prioritātēm.

Baznīcai skaidri un pacietīgi

jāiestājas par katra tiesībām uz dzīvību, īpaši vēl nedzimušiem, kam tāpēc vajadzīga īpaša aizsardzība. Pretēji visai kosmētiskai valodai un

atteikumam šo jautājumu dziļi pārdomāt, lielākā daļa cilvēku noteikti saprot, ka aborts ir nevainīgas cilvēka dzīvības nogalināšana ar nodomu.

Iedrošina tas, ka daudzi sāk apdomāt šo jautājumu, jo aizvien vairāk uztver nesaskaņu mūsdienu morālās vērtībās un spriedumos.

Neviena miera kustība nav vārda cienīga, ja tā arī necenšas apstādināt karu pret nedzimušo dzīvību ar tādu pat spēku, ar kādu tā cenšas apstādināt citus karus.

Nevienu ekoloģisko kustību nevar ņemt nopietni, ja tā neņem vērā to, kā cieš un tiek iznīcināti mātes miesās daudzie bērni, kas spējīgi dzīvot.

Neviena emancipētā sieviete nedrīkstētu gūt pašapmierinātību no lielākas pašnoteiktības, ja viņa to ieguvusi par viņai uzticētās cilvēka dzīvības cenu, kad šai pat dzīvībai bijušas tiesības uz pašnoteiktību.

Cilvēka dzīvība pieder pie tām vērtībām, kas jāaizsargā un kurai pienākas sabiedrības atbalsts. Ārstiem un sociāliem darbiniekiem, deputātiem, žurnālistiem un ārstiem jābūt saistītiem sirdsapziņā, lai publiski aicinātu aizsargāt cilvēka dzīvību ar likumdošanu.

Svinot tēva Marksa simtgadi, iestāsimies par cilvēka dzīvību kā Dieva dāvanu!

Garīgās komūnijas lūgšana

Pie Tavām kājām, ak, mans Jēzu, es krītu ceļos un dāvāju savu nožēlas pārņemto sirdi, kas dziļi pazemojas savā nebūtībā un Tavā klātbūtnē. Es pielūdzu Tevi Tavas mīlestības sakramentā un gribu Tevi pieņemt savā trūcīgajā mājoklī, ko Tev piedāvā mana sirds. Gaidot, kad varēšu piedzīvot sakramentālās komūnijas laimi, es vēlos, lai Tu man piederī garīgi. Nāc pie manis, ak, mans Jēzu, lai es nāku pie Tevis. Lai Tava mīlestība aizdedzina visu manu būtņi dzīvei un nāvei. Es ticu uz Tevi, ceru uz Tevi, mīlu Tevi. Lai notiek!

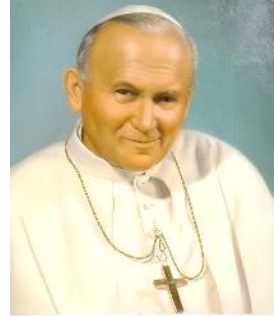
**Katedrāles
gailis nodots
atjaunošanai
no 3. aprīļa**

Svētais Gars

kā Kungs un Atdzīvinātājs

1986. gada 18. maijā izdotā enciklika *Dominum et Vivificantem* izvērš mācību par Svēto Garu, kuru 381. gadā

Konstantinopoles pirmais koncils atzinis par Kungu un Atdzīvinātāju. Sv. Jānis Pāvils II atgādina Svētā Gara pakāpenisko atklāšanos

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

Baznīcai un

pasaulei. Ja sākotnēji Gars tika pārsvarā saprasts kā harizmātiska vēja plūsma, tad ar Isaja pravietojumu par Kunga Gara došanu Mesijai (Is 11: 1 – 3) Gars sāk atklāties kā Persona un dāvana. Šī atklāsme pilnveidojas trīsvienīgā Dieva noslēpuma ietvaros Jaunajā derībā. Svētā Gara vienreizība uzsvēta pie Jēzus ieņemšanas un dzimšanas, Jēzus kristības, viņa publiskās kalpošanas laikā, īpaši atvadu uzrunā mācekļiem (Jņ 14 – 17).

Svētais Gars galīgi atklājas kā Persona, un Dāvana Jēzus Lieldienu noslēpumā: krusta upurī, augšāmcelšanā un Vasarsvētkos. Svētais Gars kā Mierinātājs vai Padomdevējs pārliecina pasauli par grēku, taisnību un tiesu (Jņ 16: 8). Šī pārliecināšana ļauj cilvēkam apzināties sava grēka sekas un grēka attiecības ar Kristus krustu. Enciklika plaši aplūko iedzimto grēku kā novēršanos no patiesības Dieva Vārdā, kas rada pasauli; kā atsacīšanos no radīšanā ietvertā aicinājuma uz draudzību ar Dievu; kā nepaklausību Dieva uzstādītām robežām, kuru pārkāpšanas dēļ nav vairs skaidrības

par to, kas ir Dievs un cilvēks. „Melu tēvs” (Jņ 8: 44) iespaido un kārdina cilvēku noraidīt, pat ienīst Dievu.

Svētais Gars atklāj Dieva atbildi uz cilvēces grēcīgumu, dāvājot sirdsapziņas patiesību un atpestīšanas pārlicību. Svētais Gars cilvēku dvēselēs pilnveido Kristus atpestīšanas darbu, šķīstot cilvēku sirdsapziņas tā, ka būtu iespējams noteikt labo un ļauno. Šādi aizsākas cilvēka mainīšanās, kas noved pie grēku piedošanas.

Svētais Gars ir sirdsapziņas gaismā, tāpēc, noraidot viņa pārlicināšanu par grēku, nomācot sirdsapziņā Dieva balsi, atsakoties no Dieva piedāvātās pestīšanas, cilvēks zaimo Svēto Garu un grēki pret viņu netiks piedoti (sal. Mt 12: 31 – 32; Mk 3: 28 – 29; Lk 12: 10). Grēks pret Svēto Garu ir labprātīga atteikšanās nožēlot grēkus, Dieva piedošanas galīga noraidīšana. Cilvēks zaimo Svēto Garu, kad sirds nocietināšanā iekšēji vērsas pret morālās mainīšanās iespējām, zaudē grēka uztveri.

Sv. Jānis Pāvils II aplūko konfliktu starp „miesu” un „garu” (sal. Gal 5: 16 – 17), „nāvi” un „dzīvību.” Šāds konflikts pastāv katrā cilvēkā un arī plašākā sabiedrībā. Mūsdienu sabiedrībā pret garu vērsas tādi „nāves atveidi un simptomi” kā aborti, eitanāzija, kari un terorisms. Atdzimšana vai kļūšana par Dieva bērniem notiek tad, kad Dievs Tēvs sūta sava Dēla Garu mūsu sirdīs (sal. Gal 4: 6; Rom 5: 5; 2 Kor 1: 22) un cilvēks dzīvo svētdarošā žēlastības stāvoklī, kad trīsvienīgais Dievs iemājo viņā (sal. Jņ 14: 23), cilvēks dzīvo Dievā un pateicoties Svētajam Garam.

Baznīca ir dzīvojošā Gara klātbūtnes zīme un līdzeklis. Baznīcas laikmets sākās ar Vasarsvētkiem, kuru žēlastību Baznīca izvērs vēsturē. Īpaši Gars klātesošs sakramentos un lūgšanā. Svētais Gars klātesošs arī ārpus Baznīcas redzamā organisma, tomēr Baznīca ir izvēlētais pestīšanas instruments. Caur Baznīcu Gars ir klātesošs pasaulē. Caur Baznīcu Gars sasniedz cilvēku sirdis visos laikos un vietās.

Lūdzam atbalstīt katedrāli ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas
vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta Nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv